

На зрубі

Яків Щоголів

Знав тебе я в ту ще пору,
Віковічний, темний ліс,
Як не рушений рукою
Чоловічою ти ріс.

Як з-під моху і коріння
Ледве різалась трава
І, мов велети, стояли
Чорностволі дерева;

Як в твої глибокі пущі
Тільки олені одні
В спеку з узлісся та сарни
Забігали опівдні;

Як від ранку і до ночі
Цілі безліки пташок
Без угаву тріскотіли
Між рясних твоїх гілок.

І величний був ти зранку
Після бурі, як мовчав,
І страшний, як в ніч таємну
Пугач боязко кричав.

Не одну ти бурю бачив
Над собою, темний ліс;
Не одну пожежу стерпів,
Та не падав, — ріс та й ріс!

А прокинули чугунку,
Закипів її казан;
Примостилися до тебе
І сахарня, й караван, —

І пішла косить сокира
По твердій твоїй корі;

Повалились, мов колосся,
І дуби, й осокорі.

Що з землі тягла природа
Не десяток літ, не вік:
Те до скипки скоренили
Люди з любошу за рік.

І пеньки твої кремезні
Чагарник позакривав;
Збігли сарни прудконогі,
Олень безвісти пропав;

А місць їх женуть пастися
Товарину і овець,
Та іде під осінь бити
Зайця й валюша стрілець.